

ŠKANDÁL

na *Johnovej farme*

vydavateľstvo
BESTSELLER

Karina Janská

Karina Janská

ŠKANDÁL
na Johnovej farme

Karina Janská

Škandál na Johnovej farme

Copyright © by Karina Janská

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

*Láska môže mať milión rôznych odtieňov.
Je nezištná, milujúca a úprimná.*

*Láska nesúdi a skutočne; každá je správna,
pokiaľ nikomu neublížiže...*

ISBN: 978-80-8252-036-4 pdf

Predslov

V roku 1619 sa na brehu Virginie vylodila holandská pirátska loď s dvadsiatimi prvými otrokmi z Afriky. Američania ich vymenili za tabak ako tovar na trhu a tým spečatili ich osud. Nútili ich pracovať nielen na plantážach, ale i v služobníctve či remeselníctve prakticky za minimum – za jedlo a za nocľah. Boli odolní voči vysokým teplotám a odvádzali kus ťažkej práce. Farmári si ihneď vypočítali, koľko peňazí im títo úbožiaci ušetria, a tak sa začala neslávna éra privážania Afričanov do Ameriky.

Otrocí sa ocitli na najnižšom stupni spoločenského rebríčka; považovali sa za majetok a nemali žiadne práva. Pracovali tvrdo a „majitelia“ s nimi zaobchádzali ako s polozvieratami. Potlačovanie ľudských práv spôsobilo, že tvrdou prácou zocelení otroci začali byť nespokojní a Američanov premkol strach. Čo by sa stalo, keby títo muži, ktorých na niektorých miestach bolo dokonca viac než bielych, povstali? Strašné verejné popravy a lynče mali otrokov skrotiť a varovať pred neposlušnosťou. Avšak nie všetci Američania súhlasili s brutalitou páchanou na Afroameričanoch, preto sa krajina rozpoltila na dva svety – medzi ten, ktorý otrokárstvo podporoval a medzi ten, ktorý bojoval za jeho zrušenie až kým do prezidentského kresla nezasadol právnik s úzkou tvárou a nevelkou briadkou – Abraham Lincoln, ktorý patril do druhého sveta.

Spustila sa štvorročná občianska vojna Severu proti Juhu, ktorú Lincoln vyhral prakticky jediným chytrým ťahom - podpísaním zrušenia otroctva ešte v jej priebehu. 1. januára 1863 zazneli v ušiach Afričanov lahodné slová, ktoré im mali zalepiť rany na duši: „Všetky osoby, ktoré boli doteraz držané ako otroci, sa vyhlasujú za slobodné.“ No nadýchnuť sa vône rovnoprávnosti mali dovolené iba otroci v štátoch Únie. Otrokov žijúcich v Konfederácii oslobodil až 13. dodatok k ústave prijatý o dva roky neskôr, keď skončila vojna.

Afroameričania sa však tešili slobode veľmi krátko. V mysliach mnohých Američanov sa navždy zakorenili ako biologicky menejcenné tvory. Opovrhovanie černochoch pokračovalo vo forme rasizmu a segregácie. Na scénu vstúpilo brutálne hnutie Ku-Klux-Klan, ktoré sa rozšírilo po celej krajine ako mor a ktoré za žiadnu cenu nenechalo černochoch žiť slobodný život...

Čo sa stane, ak v tomto období rozkvitne vzťah, ktorý je nezvyčajný aj na naše dnešné pomery? Aké to je, keď sa do seba zalúbia traja ľudia, ktorí si lásku navzájom opätujú? A čo ak jeden z nich je Afroameričan?

1. Amarillo – Texas 1957

Začiatok nového života na Johnovej farme

Rosa zvedavo hľadela von oknom a načúvala monotónnemu zvuku otcovho starého Chevroletu. Rozpálený povrch deravého koženého sedadla ju pálił pod stehnami, spotenú tvár jej sušil malý pohyb teplého vzduchu z otvoreného okna. Pohľadom hľadala farmu, ktorá sa mala čochvíľa stať jej novým domovom, no okrem vyschnutej krajiny nevidela nič. Otec jej síce povedal, že Texas sužujú ťažké horúčavy a nezapršalo takmer sedem rokov, ale nečakala až takú spúšť. Už dlho sa šinuli cestou, ktorú z oboch strán obklopovali vyschnuté pláne bez jedinej zelenej stonky a stovky kilometrov zeme prikrývala iba vrstva suchej praskajúcej hliny. Pôsobilo to až strašidelne.

Rosa sa obrátila k otcovi, ktorému z ľavého kútika úst visela cigareta. „Oci, a čo ak je aj farma uja Johna takáto? Čo tam budeme robiť? Prečo sa tam vlastne sťahujeme?“

Muž vedel, že je zbytočné vymýšľať si akékoľvek výhovorky, Rosa by mu neverila. Jeho deväťročná dcéra bola nútená dospieť skôr než iné dievčatá v jej veku. Pri tej myšlienke ho pichli výčitky svedomia.

„Prišli sme o dom, Rosa. Musel som zaplatiť dlh a nemali sme peniaze. Predal som ho...“

Dievčina otočila tvár k oknu, aby zakryla sklamanie. Mohla si to predsa domyslieť. Veď otec už dva roky nepracoval. Každý deň, keď sa vracala zo školy, dom smrdel alkoholom a otec spal. Musela sa sama naučiť pripraviť si desiatu do školy, sama navariť sebe aj otcovi, dokonca oprat' oblečenie. Nikdy svoje kamarátky nepozývala domov, hanbila sa za zanedbanú záhradu, rozheganý dom, ktorý potreboval opraviť, otca vyvaleného na pohovke v kuchyni a, samozrejme, smrad alkoholu. Častokrát spratúvala z podlahy prázdne fľaše a cigaretové ohorky, po ktorých jej ešte aj na druhý deň smrdeli prsty. Znova ukradomky pozrela na otca. Nevedela si zvyknúť na jeho po dvoch rokoch oholenú tvár, svetlé vlasy, ktoré si ostrihal deň pred odchodom, čisté oblečenie. Bol z neho skoro taký pekný muž ako pred maminou smrťou. Ach! Ako jej chýbala mama! Potlačila slzy ako vždy, keď si na ňu spomenula.

Keď mama žila, záhradka hmýrila všetkými farbami kvetov, dom voňal navareným jedlom, čistotou a láskou. V duši jej navždy zostala spomienka usmievavej ženy s tmavými vlasmi upravenými do mikáda, holywoodským úsmevom a bielej volánovej zástere na vkusných šatách. Mama nepracovala, starala sa o domácnosť a otec živil rodinu zo svojho malého ranča s hovädzím dobytkom. Neboli bohatí, ale boli šťastní a mali všetko, čo potrebovali. Avšak keď mamičkinu telo začalo zo dňa na deň chradnúť a aj po mnohých lekárskejších vyšetreniach a terapiách neprestávala vykašľovať krv, veci sa zmenili. Jedného dňa odišla navždy a s ňou umrela aj otcova duša.

Už na druhý deň po pohrebe vytiahol fľašu, zatiahol závesy na kuchynských oknách a rozpláštil sa na pohovke. Odvtedy to

s ním šlo dolu vodou. „Priatelia“, ktorí si brúsili zuby na jeho ranč, situáciu zneužili a zem i s hovädzím dobytkom od neho odkúpili za smiešny peniaz.

Rosina mama bola pôvodom Talianka, takže rodinu a starých rodičov dievča nepoznalo. A rodičia z otcovej strany už roky odpočívali vo večnom pokoji. Mala iba jediného strýka, no ten žil na opačnom konci Ameriky, mal svoj život a o život svojho brata sa veľmi nestaral. Dievča tápalo v samote a pocite zbytočnosti. Túžilo po láske, matkinom objatí a v hrudi mu rástla bolestivá diera.

Rosa netušila, aká budúcnosť ich čaká, až kým do ich domu nezačali chodiť pofidérni ľudia. Muži s tetovaním, ktorým z očí nešľahalo nič dobré, zrazu vyhľadávali jej otca a hlasno sa mu vyhrážali. Hulákali čosi o peniazoch, o dlhoch, a keď jeden z nich zdrapol Rosu za rameno a chytil ju medzi stehnami s tým, že si to „tá malá odpracuje,“ otec zrazu vyskočil na rovné nohy a sľuboval, že im peniaze do troch dní vráti. A tak sa aj stalo, no ako sa Rosa pred chvíľou dozvedela, za cenu predaného domu. Potom otec s kýmsi telefonoval, na druhý deň naložil pár kufrov s oblečením a osobnými vecami na Chevrolet a oznámil jej, že idú k ujovi Johnovi.

„K tvojmu bratovi?“ spýtalo sa dievča.

„Nie, k môjmu starému kamarátovi. Vlastní farmu a ranče. Starý zamestnanec odišiel a potrebuje niekoho, kto sa mu postará o hovädzí dobytok. Povedal, že môžeme bývať v jednom domčeku na ranči.“

Rosa neodpovedala, iba prikývla. Diera v hrudi zaboľela ešte viac. Odídu aj z posledného miesta, ktoré jej pripomínalo ma-

mičku. Dotkla sa zvláštneho zlatého privesku v tvare čižmy - Talianska, ktorý skrývala pod tričkom a o ktorom otec, našťastie, nevedel, lebo aj ten by predal -, a spomenula si na deň, keď jej ho mamička podarovala. Bola už slabá a mala sinavú tvár... Otec na ten privesok zabudol, za čo bola veľmi vďačná. Teraz aspoň bude mať pri sebe kúsok mamičky všade, kde pôjde.

„Už sme blízko,“ otcov hlas ju prinavrátil späť do reality. Znovu sa nachádzala v ošarpanom Chevrolete šinúcom sa vyschnutou krajinou. Avšak kdesi vpredu sa zamihotali obrisy domov a kúsok zelene. Srdce sa jej roztrepotalo ako vtáčik uväznený v hrudnom koši. Chcela veriť, že život sa obráti k lepšiemu, otec prestane holdovať tomu smradľavému liehu a ona sa pre neho stane najdôležitejšou časťou života. Keď sa tak pozerala na jeho obľúbený kovbojský klobúk na zadnom sedadle, ktorý po dvoch rokoch vytiahol zo skrine a iskrivý pohľad plný očakávania z nového začiatku, naozaj začala veriť v peknú budúcnosť. Na chvíľu sa aj cítila byť šťastná.

No potom jej pohľad sklzol na jeho nervózne sa mykajúcu nohu a prsty neprestajne bubnujúce po volante, a vedela, že jeho telo si žiada svoju „dennú dávku.“

Zvládne pracovať? obávala sa. Alebo nás po čase vyhodí na ulicu, lebo nebude schopný odolať svojmu apetítu?

2. Johnova farma

Chevrolet dohrkotal pred obrovskú železnú bránu s nápisom *Johnova farma* s takým klepotaním, až sa Rosa začudovala, ako vôbec mohol prežiť cestu z Oklahomy až sem. Dvere brány boli dokorán otvorené a pôsobili, akoby sa nikdy ani nezatvárali. Auto sa pustilo po upravenej ceste dopredu, z oboch strán na nich kývali vysoké stromy. Rosa zažmurkala; po toľkých hodinách jazdy vysušenou krajinou jej pohľad na zelené koruny stromov spôsobil príjemnú úľavu.

Dvojposchodový dom, ktorý sa pred nimi vynoril, pripadal Rose veľmi prívetivo. Bol aspoň trikrát tak väčší ako ten, v ktorom doteraz vyrastala a trochu jej pripomínal bielo-sivú perníkovú chalúпку. Špicatá sivá strecha, biele ornamenty nad obrovskými oknami, majestátne sivé schodisko lemované bielym zábradlím, ktoré viedlo k hlavným dverám. V jednom z okien na prízemí viala americká vlajka.

Chvíľu mlčky sedeli v aute a prekonávali únavu z cesty.

„Tak poďme,“ zašvelil po chvíli Rosin otec. Vytiahol kľúč, vystúpil z auta a pomohol vystúpiť aj jej. Pompéznosť udržiavanej fasády domu sa týčila nad nimi ako namyslená panička a bez milosti prevalcovala zúbožený Chevrolet, ktorého modrá farba už dávno vybledla a na niektorých miestach sa nepekne odlupovala.

Vystúpili po schodoch a zabúchali na dvere. Rosin otec netušil, čo má čakať. S Johnom boli kedysi najlepší priatelia, spolu chodili do školy, navzájom sa zdôverovali s prvými skúsenosťami s frajerkami. Keď si John našiel dievča z Amarillo, odsťahoval sa k nej a po rokoch snaženia sa im narodil syn. Jeho žena si však dieťa neužila, zomrela krátko po pôrode. Rosin otec sa občas stretol s Johnom na Vianoce alebo Veľkú noc, keď John prišiel navštíviť príbuzných. Naposledy ho však videl pred viac ako dvomi rokmi; predtým, než sa jeho život stratil vo víre alkoholu...

V poslednom telefonáte mu John oznámil, že sa prednedávnom znovu oženil a „nie, nemá problém mu pomôcť, rád ho zamestná a poskytne ubytovanie jemu aj dcérke.“

A tak sú teraz tu.

Dvere sa otvorili a na prahu sa zjavila slúžka.

„Dobrý deň. Ako vám môžem pomôcť?“ spýtala sa s príjemným úsmevom na perách. Afroameričanka so zavalitejšou postavou mohla mať okolo šesťdesiatky. Strieborné vlasy ostro kontrastovali s jej tmavou pokožkou, na čiernych šatách s bielym golierom mala uviazanú bielu zásteru a na nose položené okuliare so strieborným rámom.

„Som pán Davis. Predvčerom som telefonoval s...“

„Ach, áno!“ prerušila ho slúžka. „Pán John síce ešte nie je doma, ale každú chvíľu by mal prísť. Poďte, zavediem vás do salóna. Môžete na neho počkať tam.“

„Ďakujeme,“ úctivo prehodil.

Slúžka otvorila dvere dokorán, čím im dala najavo, aby vstúpili dnu.

Rosa si prekvapene obzrela modernú halu. Dojem na ňu urobila sýtozelená stena na ľavej strane a krémovo-biela na pravej. Kupolovité okno pri dverách zakrývala biela záclona a pod ním si hovela hnedo-ružová károvaná pohovka. Pri nej stál drevený stojan na kabáty. V hale sa nachádzal aj drevený stolík so skrútenými nožičkami, obraz a drevená stojaca lampa s bavlneným tienidlom ozdobeným ornamentom slaboružových ruží a zelených lístkov.

Chodbu po oboch stranách lemovali dvere a na jej konci stúpalo hore schodisko. Na stolíku bola položená fotografia dievčat - dvojčiat, asi v Rosinom veku. Narýchlo si ju prezrela. Dievčatá stáli vedľa seba v krásnych bielo-modrých šatočkách s dĺžkou po kolená a s volánovými rukávmi. Nohy im ozdobovali biele ponožky a čierne sandále. Obom padali na plecيا blondáve kučeravé vlasy, ktoré držala strieborná spona. Usmievali sa až príliš sebavedome. *A možno sa mi to len zdá*, kývla Rosa plecom.

Služka ich zaviedla do salóna. Ten bol zariadený v inom farebnom prevedení; oranžovo-hnedé steny, krémová pohovka, kreslá obložené oranžovými, hnedými a horčicovými vankúšmi, drevený stôl, váza s kvetmi, luster a záclona krémovej farby s čiernymi obdĺžnikmi. Na drevenom stojane pri stene stálo hebedo s drevenými dvierkami nazývané televízia. Vo vzduchu sa vznášala vôňa a čistota. Čo však zarazilo Rosu, bolo desiatky fotografií tých dvojčiat, ktoré pred chvíľou videla na fotografii v chodbe.

Boli rozvešané a položené všade na stenách a nábytku. Kde sa len pozrela, vyskočili na ňu vysmiaté tváre dievčat sediacich na koňoch, v cukrárni, v školských uniformách, v lunaparku. Oble-

čené do šiat od výmyslu sveta v rôznom farebnom prevedení, na niektorých fotografiách držali farebné lízanky. Rosa si nemohla pomôcť, no zdalo sa jej, že fotoaparát zachycoval v pohľadoch dievčat čosi povýšenecké, samolúbe. Videla to na každej jednej fotografii.

Jej pozornosť však pritiahla ešte jedna fotka, ktorá sa odlišovala od ostatných, zastrčená za sklenenými dvierkami nábytkovej steny, pri ktorej stáli. Bol na nej chlapec, možno o trochu starší než ona. Blondavá ofina mu na boku padala do čela, zelené oči na peknej tvári na ňu vážne hľadeli. Stál sám na schodoch pred domom, oblečený do krátkych tmavomodrých nohavíc a bielej košeli a pôsobil, akoby sa okolo neho vznášal krehký závoj smútku.

„Sadnite si, prosím. Oznámim madam Agness, že ste už tu,“ prehodila slúžka a vyšla z miestnosti.

„Oci, kto je madam Agness?“ spýtala sa šeptom Rosa, zatiaľ čo sa usádzali na pohovku.

Mykol plecóm. „Asi Johnova žena.“

„A tieto dievčatá?“ ukázala všade naokolo.

„Nikdy som ich nevidel. Ale istotne to nie sú Johnove dcéry, pokiaľ si pamätám, on má iba syna.“

„Dobrý deň, vitajte v našom dome,“ ozval sa ženský hlas od dverí.

Obaja zdvihli hlavu, aby zistili, že sa k nim približuje vysoká žena v tmavozelených šatách po lýtka, ktorej pás zvýrazňoval zelený opasok so striebornou prackou. Odfarbené platinovo-blond vlasy mala nakrátko ostrihané a lemovali okrúhlu tvár s chladnými modrými očami.

Rosa a jej otec sa ihneď postavili. Madam si ich prísne premerala od hlavy až po päty. Nepodala im ruku, ale obišla pohovku a sadla si do kresla oproti nim. Rosin otec na ňu chvíľu zarazene hľadel, potom s Rosou znova klesli na pohovku.

„Čím vás ponúknem?“ stroho sa ich spýtala.

Rosa zdvihla pohľad k otcovi. Vedela, že jeho telo pachtí po každej kvapke alkoholu a s napätím čakala, čo odpovie.

„Džús, ďakujem, a pre dcéru tiež,“ odpovedal pokojne, no pod stolom mu nenápadne trhalo chodidlom. Rosa si však vydýchla.

Madam sa obrátila k slúžke a vyštekla: „Dones dva poháre džúsu!“

Postaršia pani sklopila zrak. „Áno, madam...“

Rosu pichla ľútosť. Síce nikdy nemali slúžku a afroamerická lacná pracovná sila nebola ničím zvláštnym, no v jej očiach to predsa len boli ľudia ako každý iní. Nechápala, prečo ich farba pleti odlišuje od ostatných. Nemajú vari také isté pocity ako aj „bieli“? Nepociťujú túžbu po slobode, láske a uznaní? Preto keď jej postaršia pani položila na stôl pohár s džúsom, nebadane sa na ňu usmiala a potichu povedala: „Ďakujem.“

Pani jej opätovala vďačný pohľad a odišla sa postaviť na svoje zaužívané miesto ku dverám. V miestnosti vládla dusná atmosféra, akoby madam nemala záujem venovať sa novým hosťom.

„Tak, pán Davis,“ začala monotónnym hlasom, „môj muž mi o vás často hovoril. Boli ste najlepší priatelia?“

„Áno, John žil na susednej farme. Poznáme sa prakticky od mala. Navštevovali sme rovnakú školu, chodili do rovnakej triedy. Viete, ako to už býva, keď sme boli mladíci a začali sa zaujímať

o dievčatá, stali sa z nás nerozluční priatelia,“ zasmial sa trochu nervózne. Madam sa nasilu usmiala. Vtom sa z chodby ozval hluk a smiech a do salónu vtrhli dievčatá - dvojčatá. Oblečené v rovnakých hnedých nohaviciach a ružovej blúzke sa podobali ako vajce vajcu. Ešte aj svetlé, skoro až biele vlasy, mali rovnako zopnuté ružovou mašlou a okolo zašpicatených nosov im svietili pehy.

Madam pookriala. „A toto sú moje princezničky, Cindy a Sandy,“ pozrela na Rosinho otca s blaženým úsmevom na tvári.

„Ach... áno. Asi sú v rovnakom veku ako moja Rosa,“ usmial sa.

„A koľkože je vašej dcére?“

„Deväť.“

„Mojim dvojčatám je desať.“

„Mama!“ zahlásilo napajedene jedno z dievčat a našpúlilo pery. „Veď si hovorila ujovi Johnovi, aby nikomu neposkytoval ubytovanie ani prácu! Tak prečo sú tu?“ rozhorčene ukazovala na Rosu a jej otca. „Teraz ich bude musieť platiť za robotu navyše a my nebudeme mať peniaze na nové šaty!“

V miestnosti zavládlo hrobové ticho. Rosin otec mal chuť vziať dcéru a v tej sekunde odísť, ale ihneď si uvedomil, že nemajú kam.

„To že som hovorila, mačičky moje?“ spýtala sa madam s úškrnom ženy, ktorú práve prichytili pri nekalej činnosti. Bolo očividné, že toto odhalenie poriadne otriaslo jej sebaistotou. Zrazu si naprávala šaty na kolenách a pohľadom preskakovala po rôznych bodoch v miestnosti.

„Áno! Počula som vás, keď ste sa rozprávali v kuchyni! Hovorila si, že už aj tak máte dosť problémov s vyplácaním služobníctva a zamestnancov, že vám netreba na hlavu ďalších! A teraz sú tu!

A to dievča tu sedí v šatách, ktoré vyzerajú ako z minulého storočia!“ kývla hlavou smerom k Rose.

Ďalšia z dvojčiat potlačila smiech.

„No tak, mačičky...“ zastonala madam. „Správajte sa slušne,“ zaprosíkala s oddaným pohľadom šteniatka. Dvojčky si trucovito založili ruky na hrudi.

Rosa bolestivo prehltna, čo začul aj jej otec. Nakoniec to nevydržal, postavil sa a povedal Rose, že radšej pôjdu. Síce ešte nevedel kam, lebo posledné peniaze minul na benzín, ale radšej budú spať v aute, ako by mali ostať s týmito *dámami*. Avšak len čo sa postavil, z chodby sa ozvali kroky ťažkých topánok a v momente sa v izbe zjavil John.

„Matt!“ zvolal s úprimnou radosťou vysoký hnedovlasý muž so širokými plecami a bratsky ho objal. „Som rád, že ťa znovu vidím!“ Madam rozpačito sklopila zrak.

„A ty si Rosa?“ Naklonil sa k nej. „No nieee! Ty si vyrástla! Pamätáš sa na Randyho?“ kývol na chlapca s blondavou ofinou, ktorý stál za ním. Rosa pokrútila hlavou a zapýrila sa.

„Samozrejme, že sa nepamätáš. Bola si ešte veľmi malá, keď som k vám prišiel s Randym na návštevu.“

Zahanbene prikývla a uprela pohľad do zeme.

„Alysa,“ muž sa obrátil k postaršej slúžke. „Prosím ťa, prines deťom nejaké bonbóny.“

Slúžka prikývla a zmizla vo dverách.

„Sadnite si. Prečo vlastne stojíte?“ začudovane sa spýtal John. Očividne nemal ani šajnu o rozhovore dvojčiat s matkou.

Matt zaváhal, ale keďže jednou z hlavných črt jeho povahy

bola mierumilovnosť, rozhodol sa ignorovať poníženie, ktorým ho počastovali pred chvíľou a sadol si späť na pohovku. Rosa ho nasledovala. Dvojičky a madam v Johnovej prítomnosti akosi zneisteli a sedeli poslušne a pokorne, ako sa na dobre vychované dámy patrí.

„Už si spoznal moju ženu a jej dcérky, všakže?“ úprimne sa usmial John na Matta.

Zaváhal. „Áno, vlastne, už sme prehodili pár slov...“

„To je dobre. Tuto s Agness sme sa vzali ani nie pred rokom. Poslal som ti pozvánku, ale... asi si mal veľa práce,“ prehodil John.

Rosa nedokázala odhadnúť, či si John naozaj myslí, že jej otec bol zaneprázdnený, alebo pozná celú pravdu, ktorú sa iba snaží takticky zakryť. Vtom do izby vkročila postaršia slúžka s porcelánovou misou naplnenou čokoládovými bombónmi a položila ju do stredu stola. Rose sa až zahmlilo pred očami z čokoládovej vône. Ani si nepamätala, kedy naposledy zjedla nejakú sladkosť. Randy, ktorý sedel pri nej na pohovke, si odfúkol blondávu ofinu z čela a načiahol sa za bombónmi. Vzal si za celú hrst a spokojne sa oprel späť. Dvojičky si pokľakli k stolu a začali sa napchávať jedným bombónom za druhým. Rosa sa však hanbila a tak zostala nehybne sedieť hypnotizujúc očami misu so sladkosťami.

„No tak, dievčatko, nehanbi sa!“ zaburácal John, zdvihol misu zo stola, čo spôsobilo nevraživé pohľady dvojčiat a nastrčil ju Rose popod nos. Tá si vzala iba dva.

„Vezmi si viac,“ nabádal ju John a tak si vzala za plnú hrst. Nedokázala sa nabažiť úžasnej sladkej čokoládovej chuti. Na chvíľu sa vznášala vo sférach šťastia.

„Ozaj, jedli ste? Po takej ceste musíte byť hladní ako vlci.“

Rosa pokrútila hlavou a John venoval manželke vyčítavý pohľad, keďže sa o jeho hostí nepostarala. Tá nahodila odutý výraz.

„Viete čo, podte s nami do kuchyne. Dáme si spolu niečo rýchle pod zub. Tuto s Randym sme makali celý deň na ranči, aj nám už poriadne škvŕka v žalúdku.“

Rosin otec rozpačito prehovoril: „Nerobte si o nás starosti. Choďte sa najesť, my sa zatiaľ poobzeráme po farme.“

„To ani zo srandy nehovor! Hybajte s nami! Rosa, Randy, vstaňte! Ideme sa najesť!“

A tak všetci zamierili ku dverám, iba madam s dvojčikami ostali sedieť. Keď Rosa odchádzala, načiahla sa ešte za jedným bonbónom, ale jedna z dvojčičiek bleskovo odtiahla misu tak, aby Rosina ruka chmatla naprázdno. Dvojčatá sa pobavene zasmiali a madam sa tvárila, že nič nevidela. John a Rosin otec už boli na chodbe, no Randy si všimol zlomyselné správanie jeho nevlastných sestier. Nepovedal však nič.

Rose sa zdalo, že každú miestnosť v dome charakterizuje iná farba. V kuchyni dominovala žltá, biela a hnedá. Kvietkované tapety, obrovský okrúhly stôl so stoličkami s kvietkovaným poťahom, žltá kuchynská linka, slabohnedá károvaná podlaha.

Sedeli za stolom a vychutnávali si hovädzí perkelt z rúk po-staršej slúžky Alysy. Randy ju pochválil za jeho obľúbené jedlo, ona mu postrapatila blondávu šticu na hlave a chlapec sa usmial. Rosin otec sa začudovane pozrel na Johna, keďže v iných domácnostiach bolo nemysliteľné, aby sa Afroameričania správali k členom rodiny svojich pánov s takou bezprostrednosťou.